

Forslaget sættes til forhandling.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Ifølge det af SF stillede forslag til folketingsbeslutning opfordres regeringen til at fremskynde igangsættelsen af planlagte offentlige bygge- og anlægsarbejder mest muligt med særlig hensyntagen til de arbejdsløshedsramte områder i landet. Forslaget blev ved fremsættelsen primært begrundet med

„den foruroligende store arbejdsløshed, som vi for tiden er vidne til.“

Forslagsstillerne har valgt denne formulering, til trods for at ledighedstallene, da forslaget blev fremsat, gennem et par måneder havde ligget på et usædvanlig lavt niveau.

Den gennemsnitlige arbejdsløshedsprocent nåede således i januar ned på 5,7, hvor gennemsnittet for 1960erne lå på 7 pct., og i februar 1971 var ledighedsprocenten kun 4,9 mod et gennemsnit for 1960erne på 6,8 pct. Jeg henviser til de tabeller, jeg har tilladt mig at lægge på ordførerbordet.

Det må naturligvis tages i betragtning, at vejrforholdene stillede sig meget gunstigt i de første måneder af 1971 og muliggjorde en højere aktivitet end sædvanligt i byggefagene og de øvrige udendørs fag. På den anden side er det også velkendt, at det gode vejr kun er en nødvendig, men ikke en tilstrækkelig betingelse for en høj aktivitet. De lave ledighedstal i januar og februar er derfor givetvis ikke blot en afspejling af det milde vintervejr, men også et udtryk for, at den økonomiske aktivitet fremdeles har ligget på et højt niveau.

Denne tendens har også gjort sig gældende i marts, hvor ledighedsprocenten blev 5,0 mod 5,3 pct i gennemsnit for 1960erne. For april kender vi endnu kun tællingen den 7. april, hvor ledigheden var 4,2 pct. mod 3,5 pct. den 8. april 1970. Denne stigning i den registrerede ledighed har dog formentlig sammenhæng med, at den 7. april var den sidste hverdag før påskens helligdage.

På baggrund af disse lave arbejdsløshedstal forekommer forslaget at være meget dårligt motiveret. Ud over argumentet med den foruroligende store arbejdsløshed anfører forslagsstillerne den begrundelse, at stramningen af finanspolitikken har bevirket stor arbejdsløshed blandt bygningsarbejderne. Hertil kan siges, at det vigtigste finanspolitiske indgreb, der i denne kon-

junkturfase har været rettet mod byggeriet, var det statslige igangsættelsesstop for nye investeringer, som var gældende fra marts 1970 til udgangen af året. Dette indgreb, der ikke var noget byggestop, men kun et igangsættelsesstop, var motiveret med, at der i begyndelsen af 1970 herskede et udtalt pres på byggesektorens kapacitet. En uforudset hurtig stigning i påbegyndelserne af såvel privat som offentligt byggeri havde ført det samlede igangværende byggeri op på et uholdbart højt niveau. Igangsættelsesstoppet skulle kun have været i kraft til efteråret, men det blev forlænget ikke mindst under indtryk af den nærmest eksplosive udvikling, der gennem 1970 gjorde sig gældende i påbegyndelserne af kommunalt byggeri. Denne stigning var så stærk, at der trods det statslige igangsættelsesstop indtraf en forøgelse på over 30 pct. for de samlede påbegyndelser af offentligt byggeri fra 1969 til 1970.

Heller ikke for 1971-72 kan man tale om, at finanspolitikken særlig er rettet mod byggefagene. På finansloven for 1971-72 er således opført samlede bevillinger til anlægsudgifter og anlægstilskud på ca. 3,1 milliard kr., medens det tilsvarende tal for 1970-71 ifølge finansloven og bidragene til tillægsbevillingsforslaget andrager 2,8 milliard kr.

Ud over denne stigning i de statslige investeringsudgifter må der forudses en fortsat kraftig stigning i de kommunale investeringsudgifter. For at undgå, at en sådan fortsat stigning skulle lede til en fornyet uligevægt inden for byggesektoren specielt i hovedstadsområdet, har regeringen bebudet indgreb mod mindre presserende former for kommunalt byggeri. Den nærmere udformning af dette indgreb er endnu ikke tilrettelagt, men jeg føler trang til at understrege over for forslagsstillerne, at regeringen fuldt ud er opmærksom på de geografiske forskelle, der består i beskæftigelsessituationen. Det omtalte geografisk afgrænsede indgreb mod visse former for kommunalt byggeri er kun ét af flere eksempler herpå.

Støtten til egnsudviklingen er et andet, og et tredje, efter min mening meget konstruktivt, eksempel finder vi i den udflytning af statsinstitutioner fra København til provinsen, som regeringen har taget initiativet til. Udflytningen af statsinstitutioner er et eksempel på, at vi søger at løse problemerne